

عنوان مقاله:

واقعگرایی در شعر محمدرضا عبدالملکیان و قیصر امینپور

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

مهلا مرادی - دبیر آموزش و پرورش، کرمانشاه، ایران.

خلاصه مقاله:

واقعگرایی به عنوان یک شیوه خلاق، پدیده‌های است تاریخی که در مرحله معینی از تکامل فکری بشر زمانی که انسانها نیاز مبرمی به شناخت ماهیت جهت تکامل اجتماعی پیدا کردند، به ظهور رسید. شاعران و نویسندگان ایرانی نیز از این مکتب استفاده نموده‌اند و در قالب واقعگرایی به هنرنمایی پرداخته‌اند. بررسی تبلور جامعه در آثار شعری واقعگرا ما را با افقهای تازه اشعار ایشان آشنا میکند. لذا تحقیق حاضر به روش توصیفی تحلیلی و با هدف مطالعه و تحلیل «واقعگرایی در شعر محمدرضا عبدالملکیان و قیصر امینپور» صورت گرفته است. بر اساس نتایج به دست آمده مشخص گردید که اشعار عبدالملکیان همانند بسیاری از شاعران پس از انقلاب دارای جنبه رئالیستی میباشد که بیش از هر چیز در خدمت بیان و طرح مسائل و مشکلات جامعه میباشد. یکی از مضامین عمده شعر عبدالملکیان انتقادهایی است که از کژیها و ناراستیهای موجود در جامعه بیان میکند. از دیگر مضامین عمده شعری وی میتوان به غم و اندوه زندگی و گذر عمر، جنگ، ستایش قهرمانان ملی و انتقاد از ابناء روزگار اشاره کرد. قیصر نیز در جهانبینی خود که در اشعارش به خوبی انعکاس پیدا کرده است، به همه مسائل اجتماعی پیرامونش از قبیل حقوق اجتماعی، آسیبهای اجتماعی، اندیشههای اجتماعی، اخلاق و ارزشها و ضدارزشها، فرهنگ جامعه و... توجه ویژه‌ای داشته است. در حقیقت میتوان گفت او به هر آنچه که به انسان و مسایل او و خلقت مربوط میشود، التفات داشته و از کنار آن بیتفاوت نمیگذرد.

کلمات کلیدی:

واقعگرایی، شعر معاصر، انقلاب، محمدرضا عبدالملکیان، قیصر امینپور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1540143>

